

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΡΑΠΤΟΥ

Κάποτε άλλοτε πού έδιδετο ή πρώτη παράσταση ενός νέου έργου του δημοφιλέως στην εποχή του γάλλου θεατρικού συγγραφέως Πουανονιέ, οι χοροφύλακες πού ήσαν έντεταλιμένοι για τη τήρησι της τάξεως, άντελ φθησαν έναν θεατή ό όποιος έλεγε καθ' τόσο στον γείτονά του :

— Τι λέει, νά την κόψω ... νά μήν την κόψω ...

Οί χοροφύλακες υπέθεσαν ότι έπρόκειτο περί λοιπ διωτών, οι όποιοι συνεννοούντο για νά κόψουν τις τούλες των άνυπότατων θεατών και νά τους κλέψουν έτσι τά πορτοφύλια τους.

Χωρίς νά χάσουν λοιπόν καιρός, τους συνέλαβαν και τους ώδήγησαν στο γαιωνικό τμήμα. Φαντάζεσθε όμως την έκπληξη του άστυνόμου, όταν άνεγνωρίσει τον έναν από τ' αυτούς. Ήταν ένας από τους καλλίτερους ράφτες του Παρισιού.

— Γιατί σε πιάσαν ; τον έρώτησε.

— Ούτε γού ξερω τον λόγο, άπην ησεν ό φτωχός ράφτης, και συνέχισε : 'Ο κ. Πουανονιέ ό όποιος είναι πελάτης μου, μου παρηγγείλε νά του έτοιμάσω μιά φορεσι ά, όσο του δυνατόν γρηγορότερα. Την φορεσιά αυτή, καθώς μου έπισχέθηκε, θα μου την πλήρωσε από τά ποσοστά του έργου του, του όποιου έδωδη άπόψη η πρώτη παράστασις. Ξέρω όμως έγώ άν τό έργο αυτό θ' άρξή, και άν θά παιχθή άρκετές φορές, ώστε ό συγγραφέας του νά μπορέσει νά μου πληρώση την αξία της φορεσιάς ; Γι' αυτό λοιπόν, έπληρα μαζί μου τον πρώτο μου βοηθό, αυτόν έδωδ, ό όποιος είναι ξυμνο παιδί, και καταλαβαίνει από θέατρο, και ήρθαμε στην πρωτεύουσα του έργου. 'Υστερα από κάθε σιγή, ρωτούδα τον βοηθό μου τί ιδέα μόρφωσε για τό έργο : — «Νά κόψω, ή νά μήν κόψω :» — την φορεσιά, δηλαδή, — τον έρωτούσα. Και οι κύριοι από δω παρεξηγησαν τά λόγια μου...

'Ο άστυνόμος έσπευσε ν' άφίσις έλευθερο τον ταλαιώρω ράφτη, ό όποιος...έγγύρισε άμέσως στο θέατρο με τον ύπάλληλό του νά συνεχίσουν την πρωτότυπη κριτική του. Ή ιστορία όμως δέν αναφέρει δέν... Έκοψε, τέλος πάντων, την περιφημη φορεσια του συγγραφέως...

άριστοκρατίας. Ή Βασίλισσα τότε για νά δώση τέλος στην κακογλωσσία, προσώτασε μια μέρα τον Καντιναρέη, τον ανίσχυρο τότε 'Υπουργό των 'Εσωτερικών και του φανερώσε τό σχέδιό της. 'Ο γέρος και πολυμήχανος πολιτικός απητήρησε με θαύμος στη Βασίλισσα ότι ό γάμος αυτός ήταν αδύνατος.

— Θα σε ρίξω ! του είπε θεομωμένη η Βασίλισσα, και άν οι διέδοχοί σου σκεπτόνται όπως συ, θα τους ρίξω κι' αυτούς ! Είμαι αξία τριαντα ύπουργεία ν' αναποδυγώ σου ...

— Θα έχω την τιμή — άπήνησεν ό πανουργός 'Υπουργός ν' αναποδυγώ σου πολλές φορές, Μεγαλειότητι. Βεβαιώθητε όμως ότι κανένα Ρουμάνο πολιτικό, δέν θα έπιτρεψη τό γάμο αυτό ...

Τα ίδια επανέλαβαν συμπλοκωμένοι και αντιπολιτευόμενοι και στο Βασιλεία, ό ολιγοί, συμπλοκωτές έλισσε στην αρχή το είδωλό του άνιηγου του και είχε ζητήσει, χαρη στις παρκαλούς της 'Ελισάβετ, τη γνώμη των πολιτικών ανδρών της χώρας.

Τό πράγμα για εις άποκαλύφθη. Ή Ρουμανική άριστοκρατία άρχισε δεινή αντιπολιτευσι έναντιον του γάμου αυτού. 'Ο τυπος έκανε τρομερό θόρυβο, φοβερίζοντας τους Βασιλείς. Παρά λίγο νά γινή και έπερωήτης στη Βουλή.

Μπροστά στη φοβερή αυτή κατακραυγή, ό Φερδινάνδος αναγκάστηκε ν' άναχωρήση προσωρινώς στο εξωτερικό, και ή νεαρή Κορμεν Σόλβα αρροστήσε και πήγε ν' άλλαση τον αέρα της στην 'Ιταλία. «'Αλλοι καιροί, άλλες αγάπες», — λέει κάποιο Ρομανικό τραγούδι. Κι' έτσι, η νεαρή ποιητριά, λημονημένη, πικραμένη, έπρησε στη Ρωμή τη Βασίλισσα και πήγε στο Παρισι, όπου, με τη συνδρομία των ποιητων και των καλλιτεχνων, προσπάθησε νά γιαιέρη τον πονο της.

Έχει έγραψε τά καλλίτερα ποιήματά της : «Τά τραγούδια της Αήνης», μετεφερσε τον «Τεχνοβί» τό περίφημο έπικό ποιημα της Κορμεν Σόλβα, έγραψε τις «Φλόγες και άστραγες» και μιά συλλογή διηγημάτων τις «'Ανατολίτικες νύχτες». Ή 'Ελενα Βακαρέσου κ' η παντα στο Παρισι, όπου και έμαθε τό θάνατο του Βασιλέως Φερδινάνδου.

Τώρα γράφει μυθιστορηματα έμπνευσμένα πολλές φορές από τη Ρουμανική ζωή και κρατεί ώραίο φιλολογικό Σχολόν, όπου συγκεντρώνεται ό πιο διαλεχτός κοσμος των καλλιτεχνών και λογιών. Την ζήτησαν πολλοί και διακεκριμένοι σε γάμο, άλλ' ή 'Ελενα Βακαρέσου δέν θέλησε νά παντρευτή.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο άπαιτητικός σφούς και ό καλλέβουλος αυτοκράτωρ. Ποιός είναι ό Βασιλεύς ... Ή άπάντησι του χωριότη. Ή Αικατερίνη της Ρωσίας και ή φίλη του μαγειρευ. 'Σπου ό Μπουαλώ θυμώναι και τά λέει τσεκουράτα.

'Ο Αυτοκράτωρ της Ρώμης 'Αντωνίνος, εκάλισε κάποτε τον σπιτικό φιλόσοφο 'Απολλώνιον, για νά χρησιμοποιή ως διδάσκαλος του γιουδού του Μάρκου Αδρηλίου. 'Ο 'Απολλώνιος άναχώρησε πράγματι, από την πατρίδα του Χαλκιδα κι' ένα καλό πρωί έφθασε στη Ρώμη. Μόλις ό αυτοκράτωρ πληροφορήθηκε την άφιξή του, του έστειλε άμέσως ένα αυλικό με τον όποιον του έμνησε ότι ό γιουδός του τον περίμενε άνυπομένως. 'Ο 'Απολλώνιος όμως του άπάντησεν άγέρωχα ότι ό μαθητής ήθελε νά πάη προς προΐπντησιν του διδασκαλιου του, και όχι ό διδασκαλος προς τον μαθητή.

'Ο 'Αντωνίνος ειχεν ειςτους πολλή ηπιον χαρακτήρα. Κι' όταν του μετέβησαν την άπάντησιν του φιλοσόφου, άρκεσθήκε ν' άπαντήση χαμογελώντας :

— Μου φαίνεται περιεργό πως ό σφούς αυτός άνθρωπος βρίσκεται πως από τό σπίτι του εδω έδω είναι περισσότερο θρόμος παρ' ότι είναι από την Χαλκιδα έως την Ρώμη ...

Κι' άμέσως, ό πράγματι φιλόσοφος αυτός μονάχη, διέταξε τον γιουδό του Μάρκο Αδρηλίω νά πάη προς προΐπντησιν του διδασκαλιου του.

Κατά τη διάρκεια μιας κινήματικης έκδρομής, ό 'Ερρίκος Δ της Γαλλίας άπεχωρήθη από την ακολουθία του και βρήθηκε όλομνηχος μέσα σ' ένα δάσος. Έκει λοιπόν πού προχωρούσε προσωπικά προσπαθώντας νά έναχρήση τό δρόμο του, συνήτησε έναν χωριότη πού καθόταν στη ρίζα κάποιου δέντρου.

Τι κάνεις εκεί ; τον έρώτησε ό βασιλεύς.

— Νά σου πώ, άρχοντά μου... Ησπερμένω νά δω τον βασιλέα πού ήθα περάσω, καθώς έην, από δω.

— Καβαλλίκαθε, άν ήβλεψ, πίσω απ' τό αλόγο μου, άπήνησεν ό 'Ερρίκος και ήθ' σε άόχησσω σ' ένα μέρος όπου ήθ' μπορούσε νά τον βής κιά ...

'Ο χωριότης, κατενθουσιασμένος, καβαλλίκαθε. Στο δρόμο έρώτησε πως θά μπορούσε νά ξεχωρήση τον βασιλέα από τους άλλους άρχοντας.

— Δέν έχεις παρά νά κινιτάγης, άπήνησεν ό 'Ερρίκος, ποιός απ' όλους ήθ' έχει τό καπέλλο του στο κεφάλι, την ώρα πού όλοι οι άλλοι ήθ' αποκαλύπτονται.

Σέ λίγο, ό βασιλεύς συνήτησε την ακολουθία του. Όλοι οι αυλικόι, έννοείται, έσπευσαν ν' τον χαιρετήσουν δαξίζοντας τά καπέλλα τους και κάνοντας θαυμάσιες υποκλίσεις.

'Ο 'Ερρίκος γύρισε στον χωριότη.

— Ή, τι λέει, ποιός είναι τάχα ό βασιλέας ; τον ρώτησε.

— Τι νά σου πώ άρχοντά μου, απήνησεν άπαθήστατα ό χωριότης. 'Άλλος από όένα κι' από μένα δέν φοράει τό καπέλλο του στο κεφάλι... Μου άναγκαστικά, ό βασιλέας είναι... Ένας από τους δυο μας !

'Η αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη η Β', περνώντας μια μέρα από τό μέρος των 'Ανακτόρων της όπου θρόνονταν οι κουζίνες, παρατήρησε μια φτωχή γυναίκα ή όποία, έπι δύο ώρες περίπου, στεκόταν ακίνητη έξω από ένα παράθυρο, χωρίς νά ένοχλείται από τό πικρό χέρι πού έπεφτε.

— Τι περιμένει αυτή ή γυναίκα, τόσο ώρα ; ρώτησε ή Αυτοκράτειρα με περιέργεια έναν ύπηρέτη.

'Ο ύπηρέτης στην αρχή δέν ήθελε ν' άπαντήση. Μπρός όμως στην έπιμονή της Αικατερίνης, αναγκάστηκε νά όμολογήση ότι ή γυναίκα αυτή ήταν φίλη κάποιου συναδέλφου του, και περιμένα υπομονετικά νά δώη ευκαιρία και νά της ρίξη από τό παράθυρο, κανένα χαρμινά από την αυτοκρατορική κουζίνα.

'Όταν ό ύπηρέτης τελείωσε την όμολογία του, περιμένα τρέμοντας γάκουση ποια τρομερή τιμωρία ήθ' έπέβαλεν ή Αυτοκράτειρα στους δυο φραστές.

'Η Αικατερίνη όμως έβρισκε λίγο συμπαγή και κατόπιν ειπε :

— Νά πάς να πής σ' αυτή ή γυναίκα να προσέξη μήπως την ήθ' ό μέγας Αδελφός... Αυτός δέν παίρνει απο στείτα και ήθ' δώη τό μπλλάκι της... Δώστε της ακόμα κι' ένα χαρμινά εκ μέρος μου...

Και έξακολουθήσε τον περιπάτο της χαμογελαστή ...

'Ο άλλος ποιητής Μπουαλώ συζητούσε κάποτε με τον βασιλέα της Γαλλίας για μια ποιητική συλλογή πού μόλις ειχε έκδοθή. 'Ο βασιλεύς ειρσικε τά ποιήματα της συλλογής αυτής καλά, άνθ' ό Μπουαλώ τά κατάκρινε. Ή συζητήσις, σιγά-σιγά φούντωσε, και σέ μια στιγμή θυμού, ό Μπουαλώ ειπε :

— Στο κάτω-κάτω, Μεγαλειότητε, κείν' έξρω παραπάνω από σάς όσον άφορά την ποίηση...

— Πράγματι ! άπήνησεν άπλως ό βασιλεύς. Κι' άμέσως άλλαξε κουβέντα.